

Nouzovský žurnál

5

ročník X

1996

TÁBOR 1996

(na obrázku již historický pohled na tábor se starou jídelnou)

Co najdete uvnitř

	Informační servis informace o tom, co bude	2
	Postel s nebesy jak si někteří táborníci zvyšují komfort	3
	Jak snadno vytopit stan jak si Lucie ve stanu zřídila sprchový kout	4
	Neobvyklý úlovek kuriózní způsob chytání ryb	5
	Boj proti zátopě obrana tábora před zatopením	6
	Nouzovské Disko reportáž z nouzovské diskotéky	7
	Slavné úrazy volné pokračování oblíbeného hororového seriálu	11
	Doplňovačka výsledek oblíbené hry	12
	Pod závojem tmy (2) seriál o nočních příhodách	13
	Slavné výroky nejoblíbenější rubrika Nouzovského Žurnálu	19

Nouzovský Žurnál, ročník X, číslo 5
Vyšlo 27. září 1996 v Kolíně
Uzávěrka čísla 22. září 1996

INFORMAČNÍ SERVIS

- ◆ Termíny výprav
 - 5. října
 - 19. října
 - 2. listopadu
 - 16. listopadu
 - 30. listopadu
 - 14. prosince
 - 21. prosince - vánoční besídka
- ◆ V sobotu 12. října se uskuteční již 11. ročník tradiční akce Návrat. Pořadatelé tohoto ročníku jsou Marian a Kosa, takže se máme opět na co těšit.
- ◆ Vítáme v našich řadách opět Kát'u a Kozu, kteří se vrátili, jen co jim to jejich vlastní rodiny dovolily, k aktivní práci v oddíle. Přejeme jim hodně úspěchů a radosti s novou družinou.
- ◆ Během krátké doby jsme zaznamenali hned dvě svatby. V září se vdávala Helča a svoji chystanou svatbu oznámili Šárka a Čert. Sbohem, svobodo!
- ◆ Nouzovský Žurnál č. 6 vyjde 6. prosince a naleznete v něm mimo jiné:
 - reportáž z akce Návrat
 - 3. díl seriálu Pod závojem tmy
 - slavné výroky

POSTEL S NEBESY

Co by za to někteří dali, kdyby mohli spát v královské posteli s nebesy. Patrně většina z nás takovou vymoženost nemá ani doma, natož na táboře. Vrcholem štěstí táborníků je pevná postel, která nepadá a do které neteče. Slon si ovšem dovolil značný nadstandard. Opo- vrhl obyčejným spacákem a do své postele v bance si nastěhoval peři- ny. Dílo korunoval závěsy spuštěnými od stropu k podlaze, obrázkem s čínským drakem a dalšími doplňky ve stylu čínského salónku po- chybné pověsti a nepochybného účelu.

„Já vám ukážu indiány,“ prohlásil Slon na adresu celotáborové hry.

Každý, kdo toto veledílo zahlédl poprvé, se už u vchodu zlomil smíchy v pase a trvalo mu dost dlouho, než se uklidnil. Obzvlášť děv- čata. Slon se nechal slyšet, že sestavuje pořadník. Jen se neví, jestli na základě poptávky nebo nabídky.

JAK SNADNO VYTOPIT STAN

Je tomu tak každý rok. Jednoho večera se začnou rojit okřídlení mravenci. Ke svým rejům si vybírají celtu stanů. Všelijak si poletují a popolézají po celtě, takže uvnitř ve stanu máte dojem, že slabě prší.

Bránit se proti nim můžeme všelijak. Nejjednodušší je nedělat nic a počkat, až je to přestane bavit. Mravenci si vybírají světlé celtu a do tmavých stanů se jim moc nechce. Přesto jednou našli do stanu Dáši a Lenky. Děvčata tehdy vystříkala stan sprejem a šla spát do srubu.

Letos se mravenci opět vyrojili. Šed'a byl klidný, i když na jeho stanu jich bylo skoro nejvíce. Jeho celta však měla čelo tmavé a mravenci zůstávali jen na světlých bocích. Do stanu nelezli, takže ať se klidně rojí. Naproti tomu Lucie nebyla klidná vůbec. Co kdyby si pár mravenečků usmyslelo se usídlit uvnitř? Začala po nich stříkat sprejem a postupně je zlikvidovala. Další mravenci už na tuto postříkanou celtu nešli. Zdálo se tedy, že je všechno v pořádku. Ale nebylo.

V noci začalo pršet a přšelo až do rána. Velice brzo Lucie zjistila, že celta postříkaná sprejem proti hmyzu se chová jako piják, takže uvnitř stanu začalo pršet. Lucii nezbylo nic jiného než urychleně evakuovat. Další den sluníčko celtu vysušilo a zase bylo vše v pořádku. Jenom Lucie sušila spacák.

Z toho plyne ponaučení, že pokud se nechcete ve stanu za deště sprchovat, nestříkejte nic na celtu.

NEOBVYKLÝ ÚLOVEK

Na letošním táboře se pokoušel rybařit leckdo. Starosta měl s sebou rybářský prut a občas jej nahodil do proudu, ale většinou byl výsledek stejný, jako kdyby jej hodil do latríny. Možná že v latríně by měl větší šanci něco vylovit, protože občas tam někomu něco nechtíc spadne. Ale v potoce? Jedna malá ouklej a dost.

Součástí celotáborové hry byla i etapa spočívající v chytání ryb. Ač bylo očekáváno hromadné fiasko, 1. družina zabodovala zásluhou Taze, ze kterého se překvapivě vyklubal sportovní rybář s dvouletou praxí. Během hodiny s profesionálním klidem vylovil jednoho kapříka a jednoho perlína.

Všechno to ale byly malé kusy. Nicméně po velkých deštích a následném odpouštění Vavříneckého rybníka se v tůni u kuchyně objevil velký kapr míry dobrých 40 cm. Byl viděn nějakou dobu, jak jezdí tůní a víří bahno břichem. Na mělčinách musel plavat bokem. Na návnady však nereagoval a později odplaval asi náhonem do rybníka. Tam také žijí ryby, ale chytat se nesmějí, protože rybník je soukromý. Ten kapr to asi tušil.

Kuriózní je, že nakonec nejlepší úlovek se podařil zcela náhodou Šárce a Marianovi a navíc bez prutu. Už za tmy si vyjeli na kánoi na rybník. Jezdili si po rybníce, když tu najednou se ozvalo plácnutí a v lodi přistála mladá štika, která se zde ocitla pravděpodobně v důsledku úderu pádlem. Vzhledem k tomu, že štika je považována díky svým ostrým zubům za žraloka českých vod, neodvážili se ani jeden ji hodit zpátky do vody a raději ji přivezli do tábora. Teprve zde se naši odborníci, kteří štika odchytili za žábry a hodili ji zpět do náhonu. Snad tento svůj nedobrovolný výlet přežila ve zdraví.

BOJ PROTI ZÁTOPĚ

Letošní rok byl na dešťové srážky bohatý. Pršelo hodně i v červenci na táboře a na louce to bylo znát. Po jedné větší průtrži mračen na několika místech stála voda po kotníky. Navíc do tábořiště začala stékat voda z nejvyššího místa louky, kam přitékala z lesa. Bylo okamžitě nutné zahájit odvodňovací práce.

„Můžeme zahájit vodní výcvik přímo tady,“ prohlásil Šed'a.

Skutečně, louže u nástěnky připomínala spíše malé jezero. Ke slovu přichází škopek, kropicí konev a ešusy a táborníci vynášejí vodu tam, kam patří, tedy do potoka. Hladina jezera klesá jen zvolna.

„Jedu, jedu, nekoukat, nelelkovat, dělat!“ hraje si Starosta na Trautenberka. Anča vynáší vodu, Kuba se někde zašívá, jenom hajnej chybí.

Buggy zkouší odčerpát vodu hadicí. Nejdříve se z ní snaží vypudit vzduch, aby voda proudila sama. Po půlhodině snažení konečně začíná fyzika fungovat a voda zvolna odtéká z jezera do potoka. Jde to však pomalu, a navíc se hadice po chvíli ucpává bahnem.

„No co, ale jde to!“ dává Buggy najevo svou spokojenost.

Zatím za stany budují Křečci a další na ochranu proti vodě přitékající z lesa celou vltavskou kaskádu. Vzhledem k tomu, že do potoka by musela voda téct do kopce, vznikají tu velké sběrné nádrže, které vodu zadržují a zvedají její hladinu, aby mohla odtéct do potoka. Hloubka jedné nádrže je kolem 30 cm. Tygr si už nabral do holínek.

Sysel se ohání krumpáčem, bláto stříká na všechny strany a ostatní prchají do uctivé vzdálenosti. Pak se Syslovi zdálo, že přihlízející Ještěrka je příliš čistá. Bere tedy do ruky hrst bahýnka a vyráží do akce. Ještěrka okamžitě prchá k jednomu stanu a kryje si jím záda. Ví totiž, komu ten stan patří.

„To je můj stan!“ zastavuje Sysel akci a Ještěrka je zachráněna.

Vltavská kaskáda se osvědčila a tábor byl zachráněn od většího zaplavení.

NOUZOVSKÉ DISKO

Zničehonic se v úterý ráno 16. července 1996 objevily na strategických místech tábora (nástěnka, vůdcák, kuchyň, latríny, apod.) plakáty zvoucí na Nouzovské Disko diskžokejů, kteří si říkají Puf a Muf. Produkce má začít ve 20.30 v nové jídelně.

Celý den se nemluví o ničem jiném. Děvčata vzdychají, že nemají co na sebe. Některé si myslí, že je potřeba zachránit svůj vzhled a nechávají si od Lucie trochu upravit fasádu. Výsledky těchto experimentů ponechme raději bez komentáře. Jisté však je, že k některým děvčatům se pak kluci nechtěli hlásit, asi proto, že je nepoznali. I kluci se přinutili trochu se porozhlédnout ve svém skromném tábornickém šatníku aspoň po něčem čistším.

Blíží se onen vytožený okamžik. Něco takového ještě na táboře nebylo. Pamětníci si možná vzpomenou na Marianovu diskorozvívku uspořádanou poslední den jednoho tábora, ale tohle je něco úplně jiného. Však se také celý den nemluví o ničem jiném a vzduchem létají zaručené fámy.

Čert kropí parket v jídelně, aby se neprášilo, stoly jsou odklizeny, lavice jsou narovnány podél stěn. Nedočkaví táborníci už obšlapují okolo. Půl deváté pryč a stále se nic neděje.

„To bude průšvih,“ děsí se Lucie. „Oni si vážně myslí, že přijede Tereza Pergnerová.“

Šéďa navrhuje, aby v případě fiaska kuchyň přistavila bedničku rajčat, aby se rozlíčení táborníci nemuseli shánět po něčem tvrdším. Starosta to bere jako dobrý vtíp, ale realizaci odmítá s poukazem na neúnosné plýtvání drahou zeleninou.

Přípravy vrcholí. Celé to hemžení pozorují Šéďa a Starosta, o něčem si špitají a smějí se. Pak se Starosta zvedá a blíží se ke kolejnici. Vzápětí se nese nad táborem zvuk kolejnice a Starostovo hlášení:

„Diskotéka se ruší, nástup k ohni!“

Táborníci se dožadují vysvětlení.

„Z technických důvodů!“ hlásí Starosta.

„Vypli nám proud!“ dodává Šéd'a.

Někteří táborníci až podezřele ochotně zamířili k ohništi. Vzápětí jim však Starosta kazí radost:

„Oheň se ruší, diskotéka bude!“

K jídelně se blíží Ještěr v kombinéze s naraženou kšiltovkou a černými brýlemi. Z kuchyně se ozývají pochvalné výkřiky:

„Hele, Tereza!“

„Spíš Terezín,“ komentuje Šéd'a Ještěrovy proporce.

„Už tady chybí jenom Kosa s holinkama,“ prohlásil Starosta.

To už se ale schyluje k bombastickému začátku. Odpočítává se sborově od deseti do jedné a pak propuká jásot. Od srubu se blíží Puf a Muf v zelených pláštích a se stavebními helmami na hlavách. Nesou bednu a na ní jako posvátné tele Kubův velký kazeťák. Tato bestie je velmi žravá, protože naráz zhltně 8 buřtů (jedná se samozřejmě o velké monočlánky 1,5 V). Je to zkrátka diskotéka na baterky.

Z Pufa a Mufa se klubou Slon a Blond'ák. Po první písničce se opět strhávají velké ovace, protože se blíží vytoužená Tereza. Není to nikdo jiný než šílená Lucie, která v šíleném oblečení mírně odhalujícím její zákulisí přeje všem šilencům šílenou zábavu.

Tak tedy čágo belo Terezo a jedeme dál. Slon nakládá jeden trhák za druhým, kazeťák se pod tou tíhou občas prohýbá a trochu stávkuje. Decibely nejsou nic moc, ale hlasivky tancujících šilenců je snadno nahradí.

„To snad není pravda, to se mi jenom zdá,“ chytá se Starosta za hlavu a prchá do kuchyně.

Hluk diskotéky se vznáší nad údolím a směle soupeří s elektrifikovanou diskotékou, jejíž hluk se nese až z Hryzel z pečeckého tábora.

Zatím na Nouzově je vyhlášena Dáša dívkou diskotéky. Aby ne, má zrovna kulaté narozeniny. Ještě snad můžeme prozradit, že dvacáté. Dostává dárky. Přišla i delegace od Oregonů a její členové vyděšeně zírají na diskotekový rej. Pak dostává Dáša od Doda šaty. Obléká si je a rázem je hvězdou parketu.

Křepčení nabírá obrátky. Buggy dribluje jak kybernetická myš do té chvíle, než se jeho hlava potkává s příčným nosníkem střechy jídelny. Kuchyň větrí obchod a otvírá v čele jídelny u právě zbudovaného pultu bar. Podává se čaj. Táborníci do sebe klopi panáky jeden za druhým. Platit však nemají čím, takže z obchodu je rázem dobročinná akce. Obrat je vysoký a v kuchyni se okamžitě zatápí pod brutarem a připravuje se další várka čaje.

Nálada na parketu se mění, Slon dává sérii ploužáků.

„A pozor,“ větrí Starosta, pootvírá výdejní okno kuchyně a sleduje ploužící se stíny pod petrolejkou zavěšenou nad parketem.

Šéd'a konstatuje, že podle složení párů lze s určitostí říci, že ke střídání partnerů nedochází. Klavíďo si okupuje Lucii a odhání ostatní nápadníky s pokřikem:

„Jdi pryč, ta je moje!“

Starosta to všechno pozoruje bystrým okem a usměřňuje činnost na parketu:

„Od sebe! Všechno vidím! Pustíš ji?! Nemačkej se tak na ni!“

„To jsem nevěděl, že jsi z mravnostního oddělení,“ dobírá si ho Čert.

„Nech je bejt!“ prohlašuje Eva rezolutně a přiskřípla Starostovi hlavu do výdejního okna sklopenou okenicí.

Tempo se opět stupňuje. Starosta a Čert se odhodlávají zkusit čerstvě zpevněnou cestu přes bažinu v rohu louky a zajíždějí oběma auty až k jídelně. Zapínají oba blinkry a vytvářejí tak aspoň iluzi barevné hudby. V lesku diskotéky tak zaniká mnohem důležitější skutečnost, první průjezd osobního automobilu na tábořiště po nové cestě přes bažinu a odvodňovací příkop.

Diskotéka se chýlí k závěru. Nakonec se loučí jak Tereza, tak i Puf a Muf a diskotéka končí.

„Slone, tys to už musel někdy dělat,“ prohlašuje Kuba uznale.

„To brácha je takovej diskoman,“ tváří se Slon skromně.

Jeho bratr asi byl doma překvapen, protože Slon, když dostal ten šílený nápad s diskotékou, odjel do Kolína a zrekvíroval mu většinu kazet s největšími hity ve stylu techno.

„Tahle diskotéka byla skvělá párty,“ pochvaluje si Kuba.

„A doufám, že taky poslední,“ dodal k tomu Starosta s nadějí v hlase.

SLAVNÉ ÚRAZY

Letošní rok opět přispěl do historie slavných úrazů. Jeden z nich je obzvláště pikantní.

Velice kuriózní úraz se přihodil Jakubovi. Když se už za tmy převlékal do indiánského kroje na večerní zahájení celotáborové hry, sedl si na nůž a nařízal si pozadí. Výsledkem byl okamžitý výjezd do nemocnice a dva stehy na místě, které obvykle s pracovním náradím do styku nepřichází. Neméně kuriózní byl i vzhled celé výpravy. Jakub i Šárka jeli tak, jak byli, tedy v indiánském kroji. Pavel, který řídil, odmítl jet v bederní roušce a vzal si raději krátké kalhoty. I tak si asi doktor na pohotovosti v kolínské nemocnici myslel ledacos. Od té doby Jakub ví, že je radno se pořádně podívat, kam si člověk sedá.

Podle hesla Sportem ku trvalé invaliditě se řídil Tygr. Hrál fotbal s takovým zaujetím, že když místo do míče kopl do kamene, narazil si malíček na noze. Zpočátku to neviděl příliš tragicky. Zchladil si nohu v náhonu a šel zase hrát fotbal. Jenže noha mu opuchla a Tygr byl vyslán na rentgen.

„Umej si nohy,“ doporučuje mu Šárka.

Tygr provedl nutnou hygienu.

„Umyl sis ty nohy?“ ptá se ho Šárka.

„No, jenom tu naraženou,“ připustil Tygr. „To stačí. Zbytek si umeju doma.“

V nemocnici už tak veselo nebylo. Doktor konstatoval zlomeninu malíčku a pro Tygra tábor skončil.

DOPLŇOVAČKA

Všichni tuhle hru znáte. Do předem připraveného textu, který nikdo kromě jeho autora nezná, se dopisují přídavná jména a příslovce, která hráče napadnou. Vznikne tak text, který přes svoji nesmyslnost velice často až překvapivě vystihuje skutečnost. Posud'te sami (doplněná slova jsou psaná kurzívou).

Letošní *latrínový* tábor začal *malinově*. *Vanilkové* počasí nám moc nepřeje. Stále *dřevěně* prší, *toaletní* sluníčko se *zeleně* ukazuje jen občas. A když je všude *zamilovaně* mokro, tak se *červeně* hrají *čelenkové* hry. *Slepý* táborník *shnile* vyrazí do *tankového* lesa a vrátí se *příhřátě* navlhlý. Pak je z toho *znásilněná* angína a *hadrový* zdravotník má zase *nejnevykrystalizovatelnější* práci.

Letos došlo i k několika *zapáchajícím* úrazům. Obzvláště jeden *červavý* úraz se zapíše do *udělaných* dějin *příbečeného* oddílu jako *upečená* kuriozita. Jeden nejmenovaný *pokousaný* táborník si při *železném* převlékání po tmě *indiánsky* sedl na *travnatý* nůž a *plesnivě* si nařízl *automatické* pozadí. Ani se neptejte, jak se *ochranně* tvářil. Dostal dva *účinné* stehy a teď neví, na co by si *štípavě* sedl.

Ke kladům tohoto *negramotného* tábora bezesporu patří nová *vyčouzená* jídelna. Je prostorná a *nejhorší*. A co teprve *zamrzlé* vybavení. Nové *ešusové* stoly a *zakrslé* lavice, které lze snadno *rozplizle* složit nebo *bahnitě* přesunout jinam. Nemají *nevěrnou* chuť se pod vámi *třískle* rozpadnout. Našli se už však i tací *sexuální* táborníci, kteří z *erotické* lavičky *krpatě* spadli. To ale proto, že se na ní *úchylně* houpli.

Největší *dračí* vymožeností *poblíkané* jídelny je však *dírkovaný* okap. Kupodivu nikde neteče a *maskáčově* odvádí *oranžovou* vodu z *krásné* střechy až do *scvrklého* potoka.

Snad se tedy *počůrané* počasí *rozježeně* umoudří a bude *fialově* hezky, *rozmáčení* táborníci se *propoceně* zklidní a nebudou se *obtáhle* zraňovat. Pak bude náš *obloustlý* tábor určitě patřit k těm, na které rádi *skleněně* vzpomínáme.

POD ZÁVOJEM TMY (2)

Nepříjemný budík

Všichni víme, že v noci se zvuk šíří mnohem lépe než ve dne. Až na hryzelské tábořiště byl slyšet jedoucí vlak v Hatích. Roku 1990 si po ránu rozespalý Mák velice stěžoval na Marianovy elektronické zázraky. Marian měl na klíčích tuzexovou pískající klíčenku, která se ozvala na zahvízdání. V noci však stačilo, aby vrzla podsada a klíčenka spolehlivě fungovala jako budík. Na Západě zřejmě tehdy kapitalistům podsady nevrzaly.

Přístřešky

Součástí tábora 1985 bylo budování přístřešků. Každá družina si vybrala místo v lese, kde si vybuodovala přístřešek pro přespání. O rok později byly přístřešky dokonce součástí celotáborové hry Kondor. V případě vyhlášení signálu ÚNIK se družiny sebraly a šly spát do přístřešků. Mártý s Šéd'ou pak šli zkontrolovat jednotlivé družiny, jak nocují. Šéd'a si přístřešky procházel ještě ve dne, takže Mártýho vedl. Největší dojem udělala na Mártýho cesta k přístřešku 1. družiny, který stavěla minulý rok 4. družina vedená právě Šéd'ou. Čmelák, který se na stavbě tenkrát nejvíc podílel, si přístřešek pro tento rok zabral pro svoji družinu. Přístřešek byl schovaný v hustém lese za zatáčkou a v noci se k němu šlo podle určitého popisu. Z řídkého lesa mírnou zatáčkou doleva do průseku v hustém lese, za rozcestím je spadlý strom, od něj 30 kroků doprava do lesa. Když tam Šéd'a Mártýho dovedl, Mártý jen uznale pokýval hlavou a řekl:

„Tady by vás nenašel ani Kristus!“

Ostatní družiny si s ukryváním moc nedělaly hlavu.

Spaní v přístřešku může být dobrodružné. Také už se stalo, že spáče přišlo zkontrolovat divoké prasátko. Někdy však zdání klame, jako se o tom v roce 1989 přesvědčil Čert.

„Kanec mi tam celou noc chrochtal do ucha,“ vykládal Čert.

„A když jsem se probral, zjistil jsem, že je to Helena.“

Ve dnech 5. až 7. května 1995, kdy pořádal Čert výpravu na Nouzov spojenou s orientačním během, měli spát Křecci v lese pod širákem na igelitu. Rozhodli se, že půjdou spát k Čmelákovu přístřešku, který tam dosud stál. Ještě za světla se vypravili, aby si připravili ležení, a pak se vrátili na tábořiště.

Večer se vydali se spacáky k přístřešku. Šed'a se rozpomínal na onen popis cesty, ale něco se zvrtilo a přístřešek se nepodařilo najít. Dobrých 20 minut pak Křecci v rojnici pročešávali les, až pak konečně Šed'a přístřešek našel. Samozřejmě chodili celou dobu okolo něj.

Další noc už raději spali v lese nad tábořem.

Náměsíčníci

Člověk dělá ve spaní ledacos. Někomu se zdá, že létá, a pak se místo na půdě probudí ve sklepě, jiný zase ze spaní pohlavkuje své nevinné okolospící kamarády a jiný vášnivě diskutuje ze spaní, nebo dokonce na sebe prozrazuje strašné věci.

Stalo se o víkendu 29. listopadu - 1. prosince 1991. Šárka vyhlásila akci na Nouzov do srubu s tím, že může přijet, kdo chce a kdy chce. Průzkumníků se sešlo dost, takže večer bylo na půdě plno.

„To je fajn,“ prohlásil Kuba, když zjistil, že na něj zbylo místo na kraji u žebříku. „To určitě spadnu dolů.“

Jak řekl, tak udělal. V noci měl krásný sen. Zdálo se mu, že létá. Vznesl se, chvíli letěl, pak přistál a spal dál.

Ovšem ostatním se to jevilo poněkud jinak. Náhle se uprostřed noci ozvala rána. Byla to rána pořádná a většinu spáčů probudila. Hned se začali starat, co se děje.

„Jakub spadnul dolů!“

„Jakube, jsi v pořádku?“

Žádná odpověď. Kuba neodpovídal, protože si dál klidně spal. Je to neuvěřitelné, ale je to tak. Kuba ze svého místa spadl přímo na žebřík a po něm se sklouzl až na zem. Určitě vděčí spacáku za to, že se mu

toho moc nestalo. Ne že by si nenatloukl, ale žádná zlomenina ani otřes mozku. Když ho probudili, strašně se divil, jak se tam dostal.

Zatímco v následujících dnech všichni zúčastnění vyprávěli o tom, jak Kuba spadl z půdy, Kuba zase každému vyprávěl, jak si ve snu krásně zalétal. Zaspal tak vlastní pád.

Nenápadně a klidně vypadala noc z 29. na 30. ledna 1994 strávená na půdě nouzovského srubu, ale když se všeobecné mlčení protrhlo a všichni se rozpovídali, ukázala se noc ve zcela jiném světle. Slon spal naproti Ještěrovi, což nebylo to nejšťastnější řešení, protože Slon ležel šikmo a občas kopal do Šědi a Ještěrky. Ještěrce ve spánku zničehonic vlivem zemské přitažlivosti upadla ruka a rovnou Šědovi do obličejce. Blondřák, který spal na kraji, najednou prý pod zády nic necítil, začal mávat rukama a chytil Ještěrku za vlasy. Chudák Ještěrka si připadala, jak pravěká žena na námluvách. Zuzka si stěžovala, že měla mezi Eliškou a Petrem málo místa. Bodejť by ne, když se mezi Cipíska a Elišku vklínila z druhé strany Ještěrka hlavou. Pak se Ještěrka s Cipískem párkrát srazily hlavami. Do toho Blondřák chrápal a Ještěr mluvil ze spaní ...

Ale jinak to byla celkem poklidná noc.

Jak už bylo řečeno, ve dnech 5. až 7. května 1995 spali Křečci v lese pod širákem na igelitu. Je přirozené, že si člověk lehne tak, aby měl hlavu mírně do kopce. Je také známé, že igelit trochu klouže. Martina má však navíc asi nejklužčí spacák, protože ve spánku po igelitu doslova jezdila.

Uprostřed noci se Šěďa v polospánku obracel na druhý bok a při té příležitosti zjistil, že má vedle sebe, kde měla být Martina, nějak moc volno. Shodou okolností se vzbudila i Ještěrka, která ležela vedle Martiny z druhé strany. Martina sice spala, ale poodjela téměř o dva metry pryč od ostatních. Ještěrka a Šěďa jednoduše popadli spacák a společnými silami jej přitáhli zpět mezi sebe. Problém nastal v tom, že spacák sice přijel, ale Martina ne. Spacák zřejmě vydatně klouže i zevnitř. Martina, která zůstala téměř na původním místě, se tak rázem ocitla ve

spodní polovině spacáku a vytržená ze spánku se v nastalé panice začala vyhrabávat ven. Její zápas připomínal zasypaného horníka. Naštěstí zvolila správný směr, a tak zápas skončil úspěšně a všichni mohli spát v klidu dál.

Noční hlídka

Kolem roku 1978 bylo v Hryzelích rušno. Jeden rok se v okolí potloukal policií hledaný zločinec, co vykrádal chaty, rok nato utečenec z Bud, táborníky pokřtěný jako Harry Klouzek. Hlídky tehdy musely být bdělé a ostražitě a kontrolovaly sebemenší zapraskání větvičky nad táborem a každé světlo v okolí.

Jednou hlídali dva ostřílení mazáci, Mártý a Máček, sehraná dvojice. Moc nesvítili, spíš poslouchali a byli ve střehu. Najednou uviděli v lese nad táborem slabé světlo. Na malý okamžik tam něco zablikalo. Viděli to oba, takže to žádný klam nebyl. Začali se světlometem a mačetou pročesávat les, ale nenašli nic. Vrátili se k ohni a opět světlo. V těch samých místech. To už si snad z nich někdo dělá legraci!

Sprintem vyrazili opět do akce a kdyby tam někoho našli, tekla by určitě krev! Ale nenašli nikoho. Zpocení a udýchaní se vrátili k ohni a po chvíli pochopili. Světélko způsobil odraz na zpětném zrcátku pionýra, táborového dopravního prostředku. A jak byl odraz tlumený, zdálo se, že je světlo dál, tedy až v lese.

Hlavně, že se na hlídce nenudili.

V roce 1982 se Fanasovi stala během noční hlídky zvláštní věc. Nějaký vtípálek, snad potulný houbař, na něj házel šišky. Byla mlha, co se vždycky táhla od potoka, a tak ať se Fanas snažil, jak chtěl, nikoho nechytil. On si ale myslel, že to jsou kluci od nich z učňáku, a tak si na ně chtěl příští noc počkat.

Dohodl se s Mártým, sehnali někde z plotu kus ostnatého drátu, položili ho na lávku přes potok, přidali několik kotlíků, aby byl pořádný rámus, až někdo přijde, a ustlali si na břehu. Past sklapla za půl hodiny. Okamžitě oba vyskočili, ale chytili jen vyděšenou hlídku, kterou

pro ně Lád'a poslal. V táboře totiž někdo ukradl sekery.

Fanas s Mártym pak vyrazili na malou noční procházku. Šli okolo pečečáků do Hryzel až k Mackově zatačce pod Vostrákem, pak přes potok zadem okolo chat a obloukem až k Mordovce. Výsledek byl nulový, jen u Davídkova z křoví na ně zasvítily nějaké oči. Když tam naběhli, z křoví vyrazila vyděšená srna.

Dodo a Čmelák, to byla roku 1984 výborná dvojice hlídačů (tenkrát se ještě hlídalo podle stanů, ne podle družin). Jednou nastupovali na hlídku od 11 do 1. Vedoucí už šli většinou spát, až na pár výjimek. Mary a Šéd'u zlákal měsíc, který byl v úplňku, a šli se na něj podívat nahoru na louku. Měsíček krásně svítil, když tu se rozhrnulo křoví a z něj se ozval Čmelák:

„Kdo je to?“

Mary a Šéd'a ho pochválili, že dobře hlídá.

„A kde máš Doda?“ zeptal se Šéd'a.

„Dodo mě dole jistí!“ triumfoval Čmelák.

Poněkud jinak se vyvíjelo noční setkání diverzanta Pitrase a hlídky Anči roku 1992. Probíhalo následovně.

Ze tmy se vyloupl Pitras, který toho roku už na táboře nebyl.

„Ahoj,“ pozdravil slušně Anču, která měla hlídku a na táboře byla poprvé.

Anča překvapeně kouká:

„Tebe neznám.“

„Já sem taky nepatřím,“ vysvětlil jí Pitras.

„Aha,“ řekla Anča a tím to pro ni skončilo.

Tak takhle se hlídat nemá, protože by to pro hlídku mohlo snadno skončit zcela jinak, třeba u kůlu na mučidlech. Ani Pitras tenkrát neměl nejčistší úmysl, ale hlídku nechal na pokoji. Hlídka má však především hlídat tábor.

Vystrašený noční běs

Demokracie s sebou přinesla i vzestup kriminality, a proto byla roku 1990 zavedena celonoční hlídka jednoho vedoucího, který byl nazýván nočním běsem. Jak se na to tvářili ti, na které zrovna hlídání vyšlo, ukazuje Šedův výrok:

„Noční běs má běs, že je běs.“

Jednou došlo také na Máčka. Hlídal svědomitě. Aby nezapomněl obcházet, dal si do zadní kapsy kalhot budík. Když kontroloval zaparkovaná auta, budík nečekaně zazvonil. Máčka to pořádně vyděsilo. Na další výkon služby to však naštěstí nemělo vliv.

Pokračování příště

SLAVNÉ VÝROKY

Při stavbě jídelny nad namodralou krajinkou.

Buggy Slonovi: Víš, podle čeho se pozná modřín? Podle toho, že je modřej.

Slon: Buggy, proč tlučeš levou rukou?

Buggy: Já tluču pravou.

Slon: Ale vypadá to, jako kdybys to tam natlouk levou.

Šárka komentuje svoji funkci zdravotnice:

Mně nevadí zachraňovat, ale ty papíry okolo.

Lucie: Krumpáč, to je to, čím krumpeme.

Lasse: Hakuna Matata.

Ještěrka: Jak jsi na to přišel?

Lasse: To bylo ve Lvím královi.

Jaruška: Taky to byl dívčí softbalový tým.

Joukee: Jaruška to musí vědět, když tam zpívá.

Sysel vyhání Elišku od svého stanu.

Eliška: Au! To je ohrožování zlého nepřítele!

Helča o Lucii: Ty a tlustá? Jsi jak reklama na hlad.

Lucie: Do latríny nemůžete spadnout, já už jsem to zkoušela.

Herouš: Erotika? No jistě, tuhle jsem o tom čet.

Dáša: Jaký je rozdíl mezi heřmánkem a rmenem?

Klavíd'ó: Že se jinak jmenujou.

Lenka: Kolik je hodin?

Cipísek: Sedm.

Lenka: A na kolik?

Blond'ák se těší na přesnídávku, výhru ve hrách typu vadí - nevadí.

Slon: Blond'áku, přece nebudeš ze sebe dělat blbce za přesnídávku, to děláš na poradě i bez ní.

Blond'ák: Na poradě budou přesnídávky?

Po hře Buda chce Honza Ch. odevzdat číslo Ještěrce, která se však ještě nevrátila.

Honza Ch.: Mám jí to dát teď, nebo až přijde?

Z davu: Ještěr má svátek.

Lenka: A jó, dneska je Ještěra.

Anča: Dojdeme si pro ty kremrole.

Slon: Pro jaký kremrole?

Anča: Tak teda kramle.

Krokodýl: Půjčili mi na ty záda játrovník nebo co. Aha, ledviňák.

Šárka Marianovi: Promiň, já jsem ti skočila do řeky.

Marian: Šárko, obdivoval jsem tvůj zadek a on to byl Čertův.

Táborníci vyrazili na dvoudenní výpravu. Starosta po nich uklízí jídelnu.

Starosta: Jako zamlada. Rajóny.

Marian: Ty máš pěkný pupek.

Starosta: To mám.

Marian: A těch peněz, co to stálo.

Marian: Já jdu zítra do práce pást mikroby.

Starosta: Budu muset na latrínu.

Eva: Už zas? Vždyť jsi tam byl včera!

Myška se představuje:

Ahoj, já jsem ségra bráchy.

Jedním z vrcholů tábora je potrhlá olympiáda